

Arrest

nr. 73 828 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, biedt zich op 11 april 2011 aan bij de gemeente met het oog op een huwelijk met mevrouw F. B., een middels een E-kaart tot vestiging in België gemachtigde Nederlandse onderdaan.

Op 21 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum
Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.
Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt een exceptie *obscuri libelli* opgeworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker achtereenvolgens als bestreden beslissing opgeeft "een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" en "de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2011, waarvan de betekening op 21 september 2011".

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker als bestreden beslissing het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Ter terechtzitting van 17 januari 2012 bevestigt de advocaat van verzoeker dat het voorwerp van het beroep uitsluitend het bevel betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep is derhalve ontvankelijk *ratione materiae*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel: Schending materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Principe

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

De bestreden beslissing is niet of minstens niet afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing werd genomen opgrond van motivering die dermate haaks op de werkelijkheid staan.

De materiele motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en uit foutieve gegevens niet naar recht kan motiveren.

Volgens vaste rechtspraak:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat

Indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd.

Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Toepassing

In casu, motiveert de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing ten onrecht als volgt "zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatische recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is".

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat hij een aanvraag ingediend heeft om te huwen met de moeder van zijn kinderen. Het bevel om naar Marokko te keren en zijn kinderen en de moeder van zijn achter te laten staat buiten verhouding met de feitelijke gegevens in het dossier.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing onomstotelijk de materiële motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur door haar motivering te baseren op onjuist gegevens."

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij is de motivering van de bestreden beslissing immers voldoende duidelijk, baseert deze zich op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en verwijst ze naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat verzoeker geen argumenten ontwikkelt die verband houden met de motivering van de bestreden beslissing en geen poging doet ze als dusdanig te weerleggen. De verwerende partij vervolgt dat verzoeker op volstrekt illegale wijze in het Rijk verblijft en zijn aanwezigheid in het Rijk nooit kenbaar maakte. De vaststelling dat verzoeker thans voor het eerst gewag maakt van het hebben van twee Nederlandse kinderen met mevrouw F. B. en ter ondersteuning ervan twee erkenningsaktes voorlegt, kan geen afbreuk doen aan de correctheid van de bestreden beslissing, temeer deze elementen nooit kenbaar werden gemaakt aan de verwerende partij.

Voor zover verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vraagt dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid, merkt de verwerende partij op dat de Raad hiervoor niet bevoegd is en enkel wettelijk toezicht kan uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij besluit dat het middel niet ernstig is.

3.1.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum. Er wordt bovendien gesteld dat verzoekers intentie om te huwen hem niet automatisch recht geeft op verblijf en dat verzoeker naar zijn land kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum. Deze feitelijke constatering wordt door verzoeker geenszins betwist.

In de mate waarin verzoeker stelt dat hij een aanvraag heeft ingediend om te huwen met de moeder van zijn kinderen en het bevel om het grondgebied te verlaten buiten verhouding staat met de feitelijke gegevens van het dossier, wijst de Raad er op dat de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing gewag maakt van het feit dat verzoekers intentie om te huwen hem niet automatisch recht geeft op verblijf en dat verzoeker naar zijn land kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd, slechts een bijkomend motief betreft dat de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Het determinerend motief, namelijk dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, volstaat om de bestreden beslissing te schragen; de grieven van verzoeker tasten de pertinentie ervan niet aan.

De Raad merkt dienaangaande tevens op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoeker niet in het bezit van een geldig visum en krijgt hij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling is voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door verzoeker overigens niet betwist. De Raad laat bovendien gelden dat dergelijke vaststelling geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met het feit dat verzoeker de intentie heeft om te huwen, noch met het feit dat verzoekers partner gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. Het loutere feit dat verzoekers partner over een verblijfsrecht beschikt, maakt niet dat verzoeker zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied en het voorgenomen huwelijk van verzoeker stelt verzoeker niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2006, nr. 166.189).

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2. Tweede middel Schending van artikel 8 van het EVRM.

Principe

Volgens artikel 8 van het EVRM “een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Toepassing

Zoals reeds werd vermeld, heeft verzoeker twee kinderen. Deze laatste en hu moeder hebben de EU burgerschap.

Zijn kinderen zijn door verzoeker herkend (stukken 4 en 5).

De bestreden beslissing motiveert niet in welke maat de aanwezigheid van verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van België.

De genomen maatregel van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid staat buiten proportie en niet in verhouding met de werkelijke en feitelijke gegevens. De cumulatieve voorwaarden van artikel 8 lid 2 van het EVRM zijn niet voldaan.

De moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker van zijn kinderen en de moeder van zijn kinderen van elkaar zouden gescheiden worden, met andere woorden, een gedwongen scheiding tussen verzoeker en zijn gezin.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM."

3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM). Volgens de verwerende partij betekent het bevel om het grondgebied te verlaten immers dat verzoeker het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren om zijn partner en kinderen te vervoegen nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij wijst er op dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Volgens de verwerende partij werd er tevens reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied; de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft.

De verwerende partij besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het thans bestreden bevel een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggend geval betoogt verzoeker dat hij twee door hem erkende minderjarige kinderen heeft. Volgens verzoeker zou een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een gedwongen scheiding van verzoeker met deze kinderen en hun moeder tot gevolg hebben.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, herhaalt de Raad dat de term 'gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker *in casu* meedeelt dat hij twee erkende minderjarige kinderen heeft, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker en zijn twee erkende minderjarige kinderen in België een gezin vormen en er sprake is van een gezinsleven.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de afschriften van de akten waaruit blijkt dat de twee minderjarige kinderen van mevrouw F. B. door verzoeker zijn erkend voor het eerst bij huidig verzoekschrift werden gevoegd en zich niet in het administratief dossier bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze documenten geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker *in casu* volledig nalaat uiteen te zetten dat er voor hem en zijn twee erkende minderjarige kinderen belemmeringen voorhanden zijn elders een normaal en effectief gezinsleven uit te bouwen of verder te zetten, is de Raad van oordeel dat er in voorliggend geval op de staat geen positieve verplichting rust het recht op gezinsleven in België te handhaven.

Deze zaak heeft echter niet enkel betrekking op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker een tot verblijf op het Belgische grondgebied gemachtigde partner heeft wiens twee minderjarige kinderen hij heeft erkend, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

Voor zover verzoeker opwerpt dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM niet is voldaan nu de bestreden beslissing niet motiveert "*in welke [mate] de aanwezigheid van verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van België*" en zodoende van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kinderen word gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van

de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET